

Et TEMA fra www.dreieskiva.com - Roald's rom i rommet.

Dåpens betydning for livet i verden

Roald Kvam © 2008

Den Hellige Ånd skriver brev til verden. Kristi brev. Kristusbrev.

Det finnes visstnok et lite vesen som kan leve i en sølepytt ved å puste i en luftboble... Det kan gi oss et bilde av livet i Ånden: Det dreier seg om å være levende i et element du ikke tilhører. Den kristne lever i en verden hvor djevelen herjer ved frykten for døden (Heb 2:14).

I dåpen er kristenlivet samlet i en sum. Å forkynne dåpen er å si hva Guds Ord har sagt om rettferdiggjørelsen, gjenfødselen, helliggjørelsen og det å bli "døpt med Ånden", forløst og herliggjort. Til og med hvordan apostlene leser Bibelen, gir dåpsforkynnelsen innsyn i (Kol 2:11-12).

Guds Ord er samlet i synlige ord i dåpen. Slik er den et vern om evangeliet, enheten i Ånden og Guds fred (Ef 4:1-6). På dette grunnlaget blir den kristne og den kristne forsamlingen bygd opp slik at Kristi brev blir leselig i verden. Dåpen sikrer samme utgangspunkt, samme innhold og samme mål, nemlig *Kristusfelleskapet!* Det vil ikke si at de troende tvinges inn i en bestemt livsførsel eller en uniformert tankegang. Det betyr mer at kristendom får være hva det er: Kristus-dom!

Noen har kanskje allerede rukket å rynke nesen: "Men hva med Ordet, forkynnelsen?" Hør: Ordet peker til dåpen. Dåpen inneholder Ordet. Spiller vi deler av en helhet ut mot hverandre, kan vi miste syn for det hele. Eller sitte igjen med biter som vi anser som nok for oss og vår forsamling... Tro og dåp hører sammen (Mark 16:16). Ordet skaper det nye livet (1Pet 1:23, Jak 1:17-18). Dåpen er til frelse og fornyelse og gjenfødelse ved Den Hellige Ånd (Tit 3:5).

Evangeliet er en Guds kraft til frelse. Det har vi sagt ofte – og skal fortsatt si det til mennesker som er dyrebare for Faderen, men fortsatt fortapte uten Frelseren. Evangeliet vil også gi kraft til å leve... Her og nå! Hør: Går du på "melkeprodukt" i barnestadiet eller er det vekst mot moden manndom og "fast føde" slik Heb 5 inviterer oss til? Guds vilje for våre kristenliv er klart forklart i Guds Ord. Noen stikkord bare: Helliggjørelse (1Tess 4:1-3). Åndens fylde (Ef 5:1.8.18). Vandring i Ånden (Gal 5:16ff). Å ikke være uvitende om de åndelige ting (1Kor 12:1ff). Slikt har med vokster å gjøre, at det livet du har fått del i ved Guds Ord og Ånd, får utfolde seg etter Guds vilje ved evangeliets kraft.

Formaningene i Det nye testamente (NT) søker å tydeliggjøre det livet Gud gir mennesket i troen på Jesus (Rom 6:1-14. Fil 2:1-6a). En klar forutsetning for å leve er at man eier livet. Når formaningen blir rettet til den kristne, så skjer det nettopp i en sammenheng der dåpen danner grunnlaget, gir innholdet og peker ut målet for livet i verden.

I Bibelen er dåpen en kilde for evangeliet som kraft til frelse. Og dåpen er en kilde for

evangeliet som kraft til liv som synliggjør Kristi brev i verden. I brevet skriver Ånden: "Gud er kjærlighet!"

Ånden skriver altså brev til verden, men ikke sjelden blir vi kristne forlegne på forfatterens vegne! Formaningene i NT oppfordrer oss til å ta de praktiske konsekvensene av evangeliet. Og vi rødmer...

Men hør: Formaningene (f.eks. hustavlen i Kolossebrevet) viser at apostlene tar i bruk det gode fra samtiden og sprenger rammene for dette ved å fylle formaningene med den radikale kjærligheten som de selv fikk møte i dåpen. Slik settes en helt ny standard for menneskelig livsførsel og Kristi brev tar form, blir leselig i verden: "Gud er kjærlighet!"

Det umiddelbare inntrykket av formaningene i NT er vel at den avspeiler sin tids tankegang. Det er i beste fall en halv sannhet. Dette bildet får vi nyansert dersom vi våger å lytte til Ordets selvforståelse før vi av forlegenhet foreskriver Gud vei og måte for våre liv i verden. Bare et par hint nå: I tidligere nevnte hustavle ttales begge parter (mann/hustru, fedre/barn, herre/slave) som ansvarlige – det er ikke slik i samtidens greske litteratur. Fokuset settes også gjennomført på den annen part – det er ikke slik i stoiske pliktregler hvor det gjerne er frykt for sterke bindinger.

Kristusfellesskapet som ble virkelighet i dåpen ved troen fordrer et liv i hverdagen hvor man tar i bruk det gode fra samtidens sosiale strukturer og fyller dem med troens kraft og kjærlighetens makt. Da blir Kristi brev leselige i verden. Da blir lys- og saltfolket et folk som holder mørke og forråtnelse fra livet (Matt 5:13-16).

Dåpen vil livet! Formaningene i NT sier frimodig *ja* til livet i verden og lar dåpen danne grunnlaget, gi innholdet og peke ut målet for den kristnes liv og virke i dødens verden. Det er ikke et forfallstegn at det nye livet kan manifestere seg i verden. *Det er et seierstegn!*

Dåpen er grensesettende og grensesprengende samtidig. Den setter, med formaningene, mennesket inn i et spenningsfelt:

- Mellom syndserkjennelse og syndsforlatelse. Med Guds tilgivelse settes mennesket fri til tjeneste, frimodig og forventningsfull på Frelserens vegne, full av håp til Guds kraft.
- Mellom å vite at alt rundt oss er skapt for mennesket og å vite at i Guds hånd er vi som støv... Vi kan aldri bli annet enn tiggere innfor Gud. Vårt håp er at Han er kjærlighet!
- Mellom det vi *alt nå* har løfte på og del i, og det vi *ennå ikke* ser. Vi oppfordres til å ligge i konstant trening og kamp (1Tim 4:7-12). Guds frykten øves opp ved trening. Trening betyr blant annet famlende forsøk, feilsteg og nye forsøk – for eksempel i bønnens verden (Luk 11:9-13). Ved bruk kan vi øve sansene til å skille mellom godt og ondt ifølge Heb 5.

Mer enn å søke en annen dimensjon, en slags overåndelig sfære, så er kristendom å bli oppsøkt av en levende Gud midt i våre vanlige vanskelige hverdager. I vår hverdag handler Gud i og ved oss. Her roper han oss inn til et liv i virkelig samfunn med Ham. Midt i spenningsfeltet og som en aktiv, ansvarlig medspiller. Vi blir oppmuntret til å leve med Gud på grunnfjell og jord. Ikke av verden. Ikke over verden. Ikke isolert fra verden. Men midt i verden!

Dåpen fastholder mennesket i et sant bilde av tilværelsen samtidig som den, med formaningen, setter mennesket i frimodig bevegelse i et liv for medmennesket i verden. *Et mysterium*. Det gjør mennesket sprell levende midt i dødens verden. *Et paradoks*. En enorm provokasjon mot alle de ødeleggende maktene og alt som bryter ned. Dette mennesket gir ikke opp livet! Det er som om det har del i et levende håp...

Det at man på hustavlens tid søkte å utforme en hverdagskristendom med dåpen som styrende kontekst, er en utfordring til oss i dag om å ta de praktiske konsekvensene av evangeliet.

1. Søk først Bibelens veiledning for overlevering og virkeliggjøring av Ordet (jf Fil 4:1-7.9).
2. Bruk alt i verden som fremmer det gode (jf Fil 4:8).

Evangeliet er i også vår tid forkynt som kraft til frelse. Det er bra! Evangeliet vil gi kraft til livet i verden – også i vår tid. Det viser formaningen i NT med den dåpskonteksten den står i. Det må vi våge å ta konsekvensen av i vår forkynnelse og forsamlingsarbeide:

1. Kartlegge tekstens intensjon og de ulike relasjonene den taler om. La den fortelle uten at vi bryter inn fordi vi blir forlegne på forfatterens vegne.
2. Finne igjen relasjonene og søke virkeliggjøre samme intensjon med frisk tro på Sal 32:8.
3. La dåpen være konteksten for formaningene i vår forkynnelse slik de står som styrende kontekst for disse tekstene i Bibelen; at den får danne utgangspunktet, gi innholdsfylde og peke seg selv ut som målet for alt kristent liv og virke: *Kristusfellesskapet*.

Det finnes visstnok et lite vesen som lever og ånder i en sølepytt ved hjelp av en luftboble...

